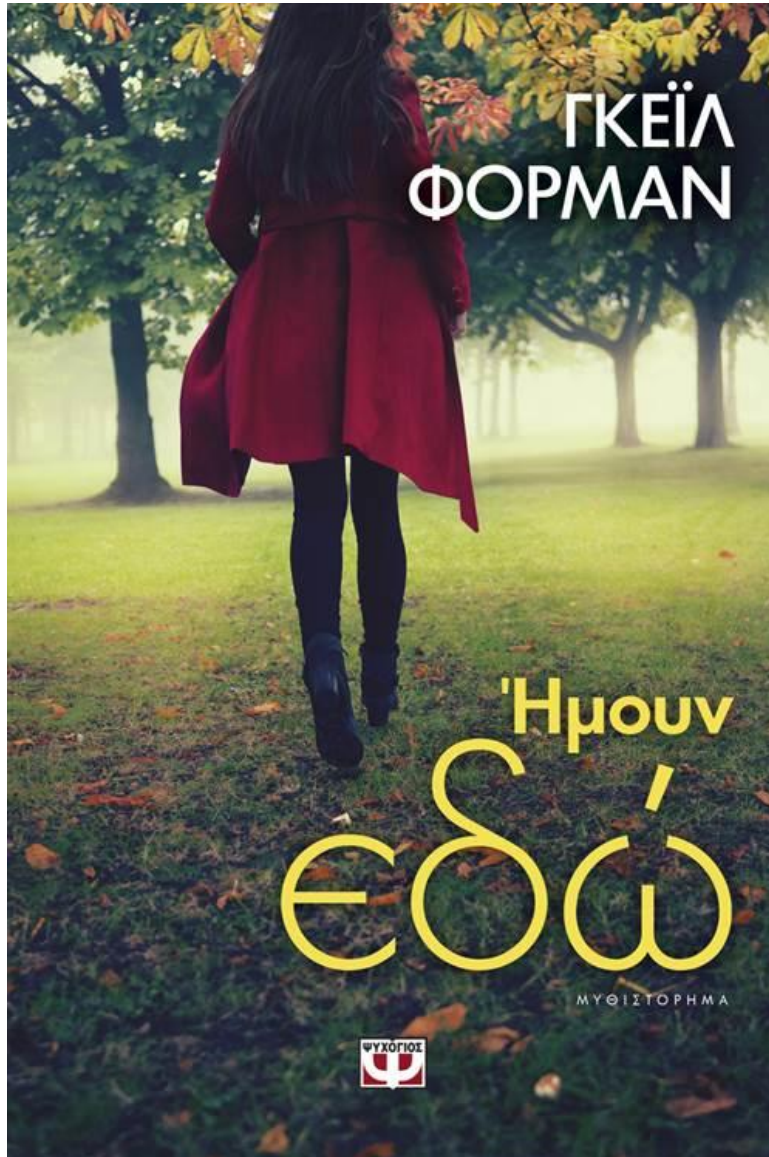

Book Review: Ήμουν εδώ - Gayle Forman

Συντάχθηκε στις 15 Μάρτιος 2016.

Η πένα της Forman Gayle είναι αρκετά γνωστή, κυρίως μετά τη μεταφορά του βιβλίου της «Αν Μείνω» στη μεγάλη οθόνη.

Προσωπικά έχω διαβάσει τρία βιβλία της και δεν μπορώ να πω πως της έχω ιδιαίτερη αδυναμία. Τη βρίσκω κάπως αποστασιοποιημένη σε σχέση με την αφήγηση και μάλιστα σε ιστορίες που δε θα έπρεπε. Ωστόσο, όταν διάβασα το τελευταίο της βιβλίο «Ήμουν Εδώ» από τις

εκδόσεις Ψυχογιός, η άποψη μου για την πένα της άλλαξε έως έναν βαθμό.

Η ιστορία έχει ως άξονα την αυτοκτονία της Μεγκ και το μετά. Τη ζωή της οικογένειας της μετά το θάνατό της, της καλύτερης της φίλης μετά την αυτοκτονία της, του πανεπιστημιακού της κύκλου μετά τον χαμό της. Πώς είναι άραγε να είσαι αυτός που μένει πίσω; Αυτός που πρέπει να δώσει απαντήσεις σε ερωτήματα που δε θα έπρεπε καν να ειπωθούν; Αυτός που έχει το χρέος να μάθει τα αίτια πίσω από την πιο δύσκολη απόφαση που μπορεί να πάρει κάποιος; Το βιβλίο πραγματεύεται τα τεράστια ερωτήματα που προηγούνται ή ακολουθούν την αυτοχειρία και πάνω από όλα το αιώνια και καθολικό ερώτημα, ***η αυτοκτονία είναι πράξη δειλίας ή γενναιότητας;***

Κατά την προσωπική μου άποψη το βιβλίο -στο τέλος του- δίνει μια βολική εξήγηση. Αν και κατά τη διάρκεια της ανάγνωσης επιλέγει να ξύσει αρκετά τα μυαλά και τις καρδιές των ηρώων του και κατά συνέπεια των ίδιων των αναγνωστών, όταν φτάνει η ώρα της τελικής αναμέτρησης η συγγραφέας όχι μόνο δε ρισκάρει αλλά διαλέγει έναν εξαιρετικά εύκολο δρόμο. Ίσως όχι τον πιο ξεκάθαρο από αυτούς που θα μπορούσε να επιλέξει, αλλά σίγουρα κάποιον που γαληνεύει τις συνειδήσεις και τις τύψεις και πάνω απ' όλα αφήνει το ζήτημα της αυτοκτονίας στα όρια του κανονιστικού κοινωνικού μας συστήματος. Ως άνθρωπος διαφωνώ με αυτή τη συγγραφική επιλογή, όμως ως αναγνώστρια διακρίνω τη συγγραφική συνέπεια και τον σωστό επίλογο.

Ένα καλογραμμένο βιβλίο το οποίο αν και αρχικά νόμιζα πως θα είναι μια ερωτική ιστορία ενηλικίωσης, στην πραγματικότητα είναι μια αποτύπωση των ερωτημάτων για τη ζωή και το θάνατο και μια ωδή στο πένθος και την απώλεια. Καλογραμμένο, σύγχρονο, με μια παράξενη γκρίζα αύρα η οποία σε συνδυασμό με την ψυχρότητα στην πένα της Gayle -που όπως προείπα δεν μου αρέσει αλλά τώρα ταιριάζει άψογα- προσφέρει στον αναγνώστη την ευκαιρία ενός ενδιαφέροντος λογοτεχνικού ταξιδιού. Προσωπικά βρήκα εξαιρετικά ενδιαφέρον τον

τρόπο με τον οποίο η δημιουργός βλέπει, αναλύει και επεξεργάζεται τα αίτια της αυτοκτονίας της Μεγκ. Δεν είχα διαβάσει άλλη φορά αυτή τη συγκεκριμένη εξήγηση για το ζήτημα της αυτοχειρίας και συνειδητοποίησα πως ως αναγνώστρια περισσότερο από όλα με ενδιέφερε αυτό το κομμάτι, το οποίο σίγουρα έδινε και μια αστυνομική/μυστηριακή χροιά στο βιβλίο. Το τέλος της ιστορίας με βρήκε να σκέφτομαι και να επεξεργάζομαι τα όσα διάβασα και ένιωσα. Σίγουρα πρόκειται για ένα βιβλίο πιο βαρύ από αυτό που περίμενα, αλλά και πιο πρωτότυπο από αυτό που είχα στο μυαλό μου.

Μαρία Μπακάρα